

LBRIS

We know
books

Lewis Carroll

Alice în Țara Minunilor

Traducere și note: Diana Trăncuță

Ilustrații: Șerban Andreescu

București, 2024

Alice's Adventures in Wonderland
© 1865, Lewis Carroll

© 2024, Didactica Publishing House, România
Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări
nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.
Editor: Florentina Ion
Traducere și note: Diana Trăncuță
Redactor: Alina Perța
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Simona Bănică

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București
Informații și comenzi: tel./fax: 021 410.88.14; 021 410.88.10
email: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARROLL, LEWIS

Alice în Țara Minunilor / Lewis Carroll ; trad. din lb. engleză de Diana
Trăncuță; il.: Șerban Andreescu. - București : Didactica Publishing House, 2024
ISBN 978-606-048-723-4

I. Trăncuță, Diana (trad.)
II. Andreescu, Șerban (il.)

821.111

Cuprins

CAPITOLUL I	
În vizuina Iepurelui.....	7
CAPITOLUL II	
Balta de lacrimi	19
CAPITOLUL III	
O cursă inutilă și o poveste lungă.....	29
CAPITOLUL IV	
Iepurele trimite un Bill-eșel	39
CAPITOLUL V	
Sfaturi de la o omidă.....	53
CAPITOLUL VI	
Purcel cu piper.....	65
CAPITOLUL VII	
O petrecere nebunească la ceai	79
CAPITOLUL VIII	
Terenul de crochet al Reginei	93
CAPITOLUL IX	
Povestea Falsei Țestoase.....	105
CAPITOLUL X	
Cadrilul homarilor	119
CAPITOLUL XI	
Cine a furat tarteles?.....	131
CAPITOLUL XII	
Mărturia lui Alice	143

CAPITOLUL I**În vizuina Iepurelui**

Alice începuse să se plictisească foarte tare stând pe mal lângă sora ei, fără să aibă nimic de făcut; o dată sau de două ori trăsese cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar paginile nu aveau nici poze, nici dialoguri – „și ce rost are o carte fără poze și dialoguri?” își zise Alice.

Așa că se gândea în mintea ei (atât cât putea, pentru că arșița zilei o făcea să se simtă foarte somnoroasă și aiurită) dacă bucuria de a face un lanț de margarete merita osteneala de a se ridica și a culege florile, când, deodată, un Iepure Alb cu ochii roz trecu în fugă pe lângă ea.

Nu era cu nimic extraordinară această apariție și Alice nu făcu mare caz de asta nici când auzi Iepurele spunând: „Vai de mine! Vai de mine! O să întârzii!” (deși, când se gândi mai târziu la această întâmplare, îi trecu prin minte că ar fi trebuit să se mire, dar în acel moment totul i se păruse cât se poate de firesc). Însă, când Iepurele scoase un ceas din buzunarul vestei lui și

se uită la el, grăbind pasul apoi, Alice se ridică deodată în picioare, căci își dădu seama că nu mai văzuse niciodată un iepure cu buzunar la vestă sau chiar cu un ceas pe care să-l scoată din acesta. Arzând de curiozitate, Alice o luă la fugă după iepure, traversând câmpul, și, din fericire, ajunse la timp în urma lui ca să-l vadă coborând într-o vizuină mare de sub un gard viu. În secunda următoare, sări și Alice după el, fără să se gândească vreo clipă cum avea să iasă de-acolo.

Vizuiua Iepurelui continua drept, ca un tunel, o bună bucată de drum, apoi cobora brusc – atât de brusc încât Alice nu avu deloc vreme să se oprească și se trezi prăbușindu-se într-o fântână foarte adâncă.

Ori fântâna era foarte adâncă, ori ea cădea foarte încet, pentru că avu destul timp să se uite în jurul ei și să se întrebe ce avea să se întâmple în continuare. Mai întâi, încercă să se uite în jos, ca să înțeleagă încotro se îndreaptă, dar era prea întuneric ca să vadă ceva; apoi cercetă pereții fântânii și observă că erau împânziți de dulapuri și rafturi de cărți; din loc în loc, zări hărți și tablouri atârinate în cuie. În cădere, fata apucă de pe un raft un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCALE, dar, spre marea sa dezamăgire, borcanul era gol. Nici nu-i trecu prin minte să scape borcanul din

mână, de teamă să nu omoare pe cineva care se afla jos, așa că reuși să-l lase într-un dulap pe lângă care trecu.

— Ei bine! Își zise Alice, după o căzătură ca asta, o să fie o nimica toată să mă rostogolesc pe scări. Ce curajoasă o să mă creadă toți de-acasă! Păi, nici de-ar fi să cad de pe acoperișul casei n-aș mai scoate o vorbă! (Ceea ce era foarte probabil să se întâmple.)

Jos, mai jos, tot mai jos... Oare căderea n-avea să se sfârșească niciodată?

— Mă întreb... câte mile să fi coborât până acum? zise ea cu voce tare. Probabil mă apropii de centrul Pământului. Să vedem: cred că ar fi patru mii de mile până acolo... (pentru că, vedeți voi, Alice învățase câteva astfel de lucruri în timpul lecțiilor de la școală și, chiar dacă aceasta nu era o ocazie prea fericită de a-și demonstra cunoștințele, fiindcă nu avea cine s-o audă, totuși era un exercițiu bun să le repete). Da, cam asta e distanța corectă – dar, în cazul ăsta, la ce latitudine sau longitudine am ajuns? (Alice habar nu avea ce erau latitudinea sau longitudinea, dar i se păreau niște cuvinte frumoase și importante.)

După o vreme, începu din nou:

— Mă întreb dacă o să trec chiar prin mijlocul Pământului! Cât de ciudat ar fi să ies printre oameni

care merg cu capul în jos! *Antipaziii*, cred (de data asta, era buкуроasă că n-o auzea nimeni, pentru că n-avea deloc impresia că rostise cuvântul corect), dar va trebui să-i întreb care e numele țării. „Vă rog să-mi spuneți, doamnă, asta e Noua Zeelandă sau Australia?” (Și încercă să facă o plecăciune în timp ce vorbea – imaginați-vă o plecăciune în timp ce cazi în gol! Credeți că ați reuși?) Și ce fetiță ignorantă o să par pentru că am întrebat! Nu, n-o să întreb niciodată; poate o să văd scris numele țării pe undeva.

Jos, mai jos, tot mai jos... Nu erau prea multe de făcut, așa că Alice începu curând să vorbească din nou.

— Cred că Dinah o să moară de dorul meu în seara asta! (Dinah era pisica ei.) Sper că cei din casă o să-și amintească de farfuriuța ei cu lapte la ora ceaiului. Dinah, draga mea! Aș vrea să fii aici jos, cu mine! Mă tem că în aer nu sunt șoareci, dar poate ai prinde un liliac și liliicii seamănă mult cu șoarecii, să știi. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Iar apoi începu să i se facă somn și continuă să vorbească singură, ca într-o stare de visare: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci? Și uneori: Oare liliicii mănâncă pisici? Pentru că, vedeți voi, cum nu putea răspunde la nicio întrebare, nu conta prea mult în ce fel o punea. Simți

că aștepte și tocmai începuse să viseze că se plimba de mână cu Dinah și că o întreba, pe un ton foarte serios: Acum, Dinah, spune-mi adevărul: ai mâncat vreodată un liliac? Când, deodată, BUF! BUF!, căzu pe un morman de bețe și frunze uscate și, atunci, căderea se sfârși.

Alice nu pățise nimic, așa că se ridică în picioare imediat: se uită în sus, dar deasupra ei era beznă; în fața ei zări alt tunel lung, iar Iepurele Alb era acolo, alergând de-a lungul lui. Nu avea niciun moment de pierdut: Alice fugi ca vântul și ajunsese la timp ca să-l audă spunând: „Vai! Pe urechile și pe mustățile mele! Ce târziu se face! Deși era chiar în urma lui, după un colț, Iepurele se făcuse nevăzut. Alice se trezi pe un coridor lung și cu tavanul jos, luminat de un rând de lămpi care atârnavă din acesta.

De-a lungul coridorului erau uși, dar toate încuiate, și, după ce Alice străbătu toată încăperea, de o parte și de cealaltă, încercând fiecare ușă, se întoarse tristă în mijloc, întrebându-se cum va reuși vreodată să iasă de acolo.

Dintr-odată, dădu peste o măsuță cu trei picioare, toată din sticlă. Nu era nimic pe aceasta în afară de o cheie mică aurie, iar primul gând al lui Alice a fost că ar putea descuia una dintre ușile de pe coridor, dar vai!

Ori încuietorile erau prea mari, ori cheia prea mică, căci nu reuși să deschidă nicio ușă. Totuși, după ce se mai plimbă încă o dată în lungul coridorului, dădu peste o draperie joasă pe care n-o observase până atunci, iar, dincolo de ea, descoperi o ușă mică, de vreo patruzeci de centimetri înălțime. Vârî cheia aurie în încuietoare și, spre marea ei bucurie, se potrivi!

Alice deschise ușa și descoperi că ducea într-un mic tunel, nu cu mult mai mare decât bârlogul unui șobolan: se așeză în genunchi și se uită în el, zărind cea mai frumoasă grădină pe care ai putea s-o vezi vreodată. Cât tânjea să iasă din coridorul acela întunecat și să se plimbe printre straturile de flori colorate și printre izvoarele reci, dar crăpătura ușii era atât de mică încât nici capul nu și-l putea scoate afară. „Și, chiar dacă aș putea să-mi scot capul”, se gândi biata Alice, „nu mi-ar fi de mare folos fără să-mi pot scoate și umerii. O, cât aș vrea să mă pot strânge ca un telescop! Cred că aș putea, dacă aș ști de unde să încep.” Căci, vedeți voi, atâtea lucruri extraordinare se întâmplaseră în ultima vreme, încât Alice începuse să creadă că, de fapt, existau puține lucruri cu adevărat imposibile.

Se părea că nu mai avea rost să aștepte lângă ușa mică, așa că se întoarse la masă, sperând oarecum să

găsească o altă cheie pe ea sau cel puțin un manual de Instrucțiuni despre cum oamenii se pot strânge ca telescoapele. De data asta, găsi pe masă o sticlută („care în niciun caz nu era aici mai devreme”, se gândi Alice), iar în jurul gâtului sticlei era o etichetă de hârtie pe care scria, cu litere mari: BEA-MĂ.

Foarte bine că scria „Bea-mă”, dar micuța și înțeleapta Alice n-avea de gând să se grăbească.

— Nu, o să verific mai întâi, zise ea, să văd dacă scrie sau nu „otravă”; fiindcă citise ea mai multe povestiri despre copii care se arseseră sau fuseseră mâncați de fiare sălbatice sau pățiseră alte lucruri neplăcute, toate pentru că nu-și amintiseră de regulile simple pe care le aflaseră de la prietenii lor: cum ar fi că un vătraie încins te arde dacă-l ții prea mult în mână; sau că dacă îți tai degetul foarte adânc cu un cuțit, vei sângera; iar, pe lângă acestea, Alice nu uitase niciodată că dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă” este aproape sigur că n-o să-ți cadă bine la stomac, mai devreme sau mai târziu.

Dar pe această sticlă nu scria „otravă”, așa că Alice se aventură să guste din ea și, găsind-o foarte plăcută (avea, într-adevăr, o aromă amestecată, de tartă cu

cireșe, cremă de lapte, ananas, curcan fript, caramele și pâine caldă cu unt), o dădu pe gât imediat.

— Ce senzație ciudată! zise Alice. Cred că mă strâng ca un telescop!

Și așa era: acum avea doar vreo douăzeci și cinci de centimetri înălțime, iar fața i se lumina la gândul că putea să treacă de ușa mică și să intre în acea grădină frumoasă. Totuși, mai întâi așteptă câteva minute, să vadă dacă se va micșora mai mult. Ba chiar se neliniști un pic în legătură cu acest lucru... „Pentru că aș putea sfârși așa, știi”, își zise Alice, „dacă mă sting cu totul, ca o lumânare. Mă întreb cum aș arăta atunci?” Și încercă să-și imagineze cum arată flacăra unei lumânări după ce se stinge, căci nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

După un timp, văzând că nu se mai întâmpla nimic, se hotărî să plece imediat în grădină; dar, vai!, Biata Alice! Când ajunse la ușă, își dădu seama că uitase cheia mică de aur, iar, când se întoarse la masă ca să o ia, descoperi că îi era imposibil să ajungă la ea. O vedea bine prin sticlă și încercă din răputeri să se cațăre pe unul dintre picioarele mesei, dar era prea alunecos. Când se sătură de atâtea încercări, biata ființă se așeză pe podea și începu să plângă.

